

реабілітологом, а з однолітками, що сприяє підвищенню успіхів як у фізичному, так і у психічному розвитку. Важливим фактором у розвитку під час гри є й те, що рухливі ігри сприяють формуванню та розвиткові особистісних якостей дітей: інтересу до навколишнього середовища, позитивному ставленню до однолітків, сприяє соціалізації дитини, тобто розвивається вміння діяти в колективі, підвищує спроможність дитини до контролювання своїх дій.

Саме, рухливі ігри як засіб реабілітації дітей з особливими потребами має низку якостей, серед яких найважливіше місце займає висока емоційність всіх її учасників, адже під час рухливої гри здійснюється комплексний вплив на моторну й нервово-психічну сферу дитини [2].

Головним завданням фізичного реабілітолога є правильна оцінка фізичного та психологічного стану дитини, тобто необхідно правильно розподілити команди дітей, які будуть рівні по силам, руховим можливостям, віковим категоріям, індивідуальним можливостям для кожної дитини окремо.

Основні висновки. Отже, рухливі ігри займають особливе місце у формуванні та всебічному розвитку дитини з обмеженими можливостями здоров'я. Такий вид рухової активності, дозволяє вирішити велику кількість корекційних завдань, шляхом залучення в неї самої дитини, цим самим сприяючи засвоєнню елементів та навичок соціальної адаптації. Цей аспект реабілітаційної програми є дуже важливим, не тільки для таких дітей, а й для всього суспільства взагалі, тому робота з фахівцем з реабілітації є необхідною ланкою у становленні даних дітей як окремих соціально спроможних громадян нашої країни.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гаврилушкина О. П. Виховання і навчання розумово відсталих дошкільників – Просвіта, 1985. – 72 с.

Н. Дмитрієв А. А. Фізична культура в спеціальній освіті: навч. посіб. для студ. вищ. пед. навч. зав.– Академія, 2002. – 176 с.

3.Петряшев І.О., Самойленко В.Б., Яковенко Н.П. Медична і соціальна реабілітація: підручник (ВНЗ І–ІІІ р. а.) 2018 – 23 с.

Анастасія Димова

студентка 4 курсу

факультету фізичної культури, спорту та здоров'я людини

Наук. керівник: **С. М. Хатунцева,**

д.пед.н., професор (БДПУ)

ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ І ЗАСОБІВ ФІЗИЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ В ПІСЛЯОПЕРАЦІЙНИЙ ПЕРІОД ПРИ ХІРУРГІЧНОМУ ЛІКУВАННІ ГОСТРОЇ КИШКОВОЇ НЕПРОХІДНОСТІ

Актуальність. Серед гострих хірургічних захворювань органів черевної порожнини гостра кишкова непрохідність складає від 9,4 до 27,1%. Ця патологія відзначається складним перебігом, високою летальністю серед хворих. Тому, фізична реабілітація є одним з найважливіших засобів

попередження ускладнень після операцій на кишечнику.

Ступінь досліджуваності проблеми. Питання використання засобів фізичної реабілітації в післяопераційний період при хірургічному лікуванні гострої кишкової непрохідності розглядали такі вчені як: О. Блага, В. Боголюбов, П. Готовцев, Л. Дичка, А. Маринченко, І. Микула, В. Мухін, В. Соколовський, В. Селиванов, В. Сухан та інші вчені.

Метою нашого дослідження є вивчення особливостей застосування фізичної реабілітації в післяопераційний період при хірургічному лікуванні гострої кишкової непрохідності.

Сутність дослідження. Лікування гострої кишкової непрохідності є однією із актуальних проблем невідкладної абдомінальної хірургії. Показники післяопераційної летальності варіюють від 4 до 32 %. Це обумовлено пізньою госпіталізацією, діагностичними та тактичними помилками, інтраопераційними та післяопераційними ускладненнями, необґрунтованою пролонгацією термінів консервативної терапії, несвоєчасною фізичною реабілітацією після оперативного втручання [1; 2]. Тому, важливу роль у відновній терапії пацієнта займає фізична реабілітація хворих.

Дослідники з'ясували, що комплексна фізична та медична реабілітація сприяє скороченню етапів лікування, профілактиці післяопераційних ускладнень, поліпшенню загального стану хворого [2]. Завдання лікувальної фізичної культури в ранньому післяопераційному періоді: профілактика ускладнень (гіпостатичної пневмонії, атонії шлунка і кишечника, утворення тромбозів, профілактика спайкового процесу, формування еластичного рубця тощо), поліпшення загального і місцевого кровообігу та лімфообігу, підвищення психоемоційного тону хворого і навчання навичкам самообслуговування. При відсутності протипоказань лікувальна гімнастика призначається з перших годин після операції. У заняття включаються дихальні вправи статистичного характеру з використанням прийомів відкашлювання і динамічних вправ для дистальних відділів кінцівок. Лікувальна гімнастика проводиться 3-4 рази в день по 5-7 хвилин індивідуальним методом. Рекомендуються і самостійні заняття [1].

Також обґрунтовано позитивний вплив масажу на хворого у післяопераційному періоді, завданнями якого є підвищення загального тону, поліпшення кровообігу, стимулювання регенеративних процесів і попередження низки післяопераційних ускладнень (особливо пневмоній, тромбофлебітів і емболії тощо). Рекомендовано вплив на паравертебральні зони спинномозкових сегментів [2, с. 141–228].

Для пізнього післяопераційного періоду характерним є те, що симпатoadrenalova активність нормалізується, інтенсивність білково-жирового катаболізму знижується, знижується больовий синдром, показники гемодинаміки стабілізуються, нормалізується робота травного тракту. Завданням лікувальної фізичної культури у пізньому післяопераційному періоді при гострій кишковій непрохідності є: відновлення життєво-важливих функцій, стимуляція процесів регенерації в області хірургічного втручання, зміцнення м'язів черевного преса, адаптація серцево-судинної системи й органів дихання до зростаючого фізичного навантаження.

Висновки. Таким чином, розглянувши причину та наслідки кишкової непрохідності у пацієнтів, ми дійшли до висновку, що швидкість і повноцінність відновлення здоров'я хворих залежить від компенсаторної перебудови всіх органів і систем, в якій важливе місце займає використання засобів та методів фізичної реабілітації, які у максимальному ступені сприяють відновленню функцій життєво-важливих систем організму, попереджають виникненню післяопераційних ускладнень, сприяють скорішому видужуванню та відновленню працездатності хворих.

ЛІТЕРАТУРА

1. Готовцев П.И., Суботин А.Д., Селиванов В.П. Лечебная физическая культура и массаж. М. : Медицина, 1987.
2. Лікувальна фізкультура в санаторно-курортних закладах. За ред. Л.І.Фісенко. Київ. 2005. 402 с.

Анастасія Димова,

студентка 4 курсу

факультету фізичної культури, спорту та здоров'я людини

Наук. керівник: **В. М. Осіпов,**

к.н.фіз.вих.та спорту, доцент (БДПУ)

ПЕРІОДИ МЕДИЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ПРИ МОЗКОВОМУ ІНСУЛЬТІ

Актуальність проблеми. На даному етапі розвитку реабілітаційної медицини в Україні пацієнти, які перенесли мозковий інсульт нарешті зможуть отримувати належну медичну реабілітацію, ключовим моментом якої є пацієнтоцентрований підхід та надання допомоги міждисциплінарною командою фахівців цієї галузі: лікар фізичної та реабілітаційної медицини, фізичний терапевт (фахівець з фізичної реабілітації), ерготерапевт (фахівець із заняттєвої терапії), логотерапевт (терапевт мови та мовлення), клінічний психолог. Такий підхід до реабілітації дозволить значно знизити смертність та поліпшити функціонування і якість життя пацієнтів зі стійкими порушеннями рухової сфери та життєздатності, зокрема при мозковому інсульті.

Ступінь досліджуваності проблеми. Аналіз вітчизняної та зарубіжної практики показує, що практично в усіх країнах світу, медична спільнота вже давно зрозуміла, що просто лікувати хворобу недостатньо, необхідно повернути хвору або травмовану людину до нормального соціального життя. Саме такий підхід є основою біопсихосоціальної моделі медико-реабілітаційної допомоги, який базується на таких універсальних принципах: пацієнтоцентрований підхід, мультидисциплінарність, ранній початок реабілітаційних заходів, безперервність, етапність і наступність.

Мета та методи дослідження. Мета роботи – розглянути періоди медичної реабілітації хворих, які перенесли мозковий інсульт.

Сутність дослідження. В Україні щорічно помирають від мозкового інсульту від 40 до 45 тис. осіб, це більше 87 випадків на 100 тис. населення. В Європі ж даний показник набагато нижчий – 37-47 на 100 тис. За статистикою, 30-40% хворих інсультом помирають протягом перших 30 днів і до 50% – протягом 1 року від початку захворювання, 20-40% – потребують постійного